

ХУБАВА ЯНА И ЮНАКЪ ВЕЛКО

Въ гънкитѣ на Стара-планина, край стройни тополи се гушеше стара, побѣлѣла воденичка. Планинска рѣкичка гонѣше воденичката и тя тракаше дене и ноше. Прочута бѣше дѣдовата Ненова воденичка. Никога праздна не стоеше.

Старъ бѣше дѣдо Нено. По-стара отъ него бѣше воденичката му, но весели бѣха и двамата. Веселѣше ги Яна, дѣдо Неновата внучка. Сираче, безъ баща и майка, тя израстна въ воденичката при дѣда си. Растѣше тя изъ горскитѣ усои, край пѣнливитѣ потоци, изъ китнитѣ джбрави, изъ пѣстритѣ горски поляни.

Припкаше Яна съ кошница на ржка и берѣше ягоди, малини, лѣшници, орѣхи. Пѣеше и чуруликаше цѣлъ день изъ воденицата, изъ горскитѣ поляни, берѣше цвѣтя, виеше вѣнци и китки. И растѣше тя като горска самодива весела, доволна, щастлива.

Разчу се презъ деветъ села въ десето за хубостѣта на Яна. Чуха за нейната хубостъ и вси турци отъ околнитѣ села. Чуха и се заканиха да я грабятъ и да я потурчатъ.

Шеташе съ вѣрна дружина изъ планината юнакъ Велко. Шеташе той, закриляше сиромаси, а бѣше вѣрлъ гонителъ на турци изедници. Дочу той, че турци се готвятъ да грабнатъ и потурчатъ хубава Яна. Дочу и трѣгна една вечеръ къмъ дѣдовата Ненова воденица.

А сжщата вечеръ трима турци се промъкнаха до старата воденица, заудряха силно вратата и завикаха:

— Отваряй, воденичарю!

Скочи старецътъ, скочи и Яна. Познаха тѣ, че лоши